Δεν φταίω εγώ! Φταίνε όλοι οι άλλοι! (Θάνος Οικονομόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 12 Ιουνίου, 2006

Μόνο που αυτοί οι "άλλοι" είμαστε εμείς...

Σε μια κοινωνία που για τόσα πολλά χρόνια «βολεύεται» με την «παραδοχή» πως για ό,τι κακό και ανάποδο συμβαίνει σ' αυτήν πάντα «φταίνε οι... άλλοι!» (που σε πρακτικό επίπεδο σημαίνει «δεν φταίει κανείς», γιατί αν καταλήγαμε στο ότι «κάποιος» επιτέλους φταίει, αυτός ο «κάποιος» δεν μπορεί παρά «κάποια στιγμή» να πλήρωνε κιόλας!), απολύτως λογική η παγιωμένη κοινή αντίληψη πως «για όλα φταίει... το κράτος!». Αυτό το ανώνυμο κράτος, που ούτε μας περνάει από το μυαλό ότι... αποτελείται από εμάς τους ίδιους, δεν μας κάθησε στον σβέρκο ουρανοκατέβατο, εμείς το συντηρούμε και το αναπαράγουμε στην «καθημερινότητά» του, εμάς πρωτίστως βολεύει που έχει... τα χάλια που έχει! Ακόμη και όταν, αγανακτισμένοι από συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις κάποιων «άλλων», του ζητάμε να παρέμβει και να αποκαταστήσει τη «νομιμότητα», εννοούμε να παρέμβει εναντίον των «άλλων», που παραβατούν «τώρα» – άσχετο με το αν την ίδια παράβαση έχουμε διαπράξει και εμείς, αλλά λόγω... χρησικτησίας και παραγραφής έχει «νομιμοποιηθεί» και θεωρούμε αυτονόητο πως εμείς δικαιούμαστε να απολαμβάνουμε των ωφελημάτων της «τότε» παρανομίας μας. Ενα μόνο παράδειγμα: Εμείς «καλώς ή κακώς» χτίσαμε το... αυθαίρετό μας μέσα στο δάσος, αλλά όχι και να έρθει τώρα ο «άλλος» να... κάνει το ίδιο και να μας στερήσει το (όσο εναπομείναν...) «πράσινο» που απολαμβάνουμε τόσα χρόνια τώρα!

«Καλά, δεν υπάρχει ένας αστυφύλακας να του κόψει κλήση;» αγανακτούμε αν το προπορευόμενο αυτοκίνητο βγάζει «μπουχό» το καυσαέριο από την εξάτμισή του (ή ο οδηγός του πετάξει το άδειο πακέτο από τα τσιγάρα στον δρόμο...), «εμείς», όμως, αν διαπιστώσουμε πως δεν μας βλέπει κανείς (και να μας βλέπει, όμως, σιγά τα λάχανα!) αδειάζουμε το γεμάτο αποτσίγαρα τασάκι του αυτοκινήτου μας όσο βρισκόμαστε στο φανάρι και αν μας «τσιμπήσει» το συνεργείο, μετρήσει τα καυσαέρια που το δικό μας Ι.Χ. εκπέμπει και μας κόψει κλήση επειδή δεν έχουμε «κάρτα καυσαερίων» θα τους... βγάλουμε «τρελούς», θα τους διαολοστείλουμε (από μέσα μας!) και θα τρέξουμε να βρούμε κάποια «άκρη» να μας σβήσει την κλήση!

Ως κοινωνία είμαστε «χαλασμένη» – τα σημάδια καθημερινά, η επιδείνωση ραγδαία και πολυεπίπεδη. Στη Βέροια τούτες τις μέρες ο πόνος δεν εστιάζεται στο κατάντημα

οικογενειών που οδηγούν τα παιδιά (σήμερα των «άλλων», αύριο τα δικά μας...) σε τέτοιες συμπεριφορές ούτε στην προϊούσα εγκατάλειψη από πλευράς σχολείου της καίριας ευθύνης του συνδιαμόρφωσης χαρακτήρων μαζί με την οικογένεια ούτε στην ανάπτυξη φαινομένων ρατσισμού (όχι αποκλειστικά «εθνικού» ή θρησκευτικού...). Πασχίζουμε στο πώς δεν θα κατηγορηθεί «η πόλη μας» για ρατσισμό, πώς δεν θα αναδειχθεί η ανεπάρκεια του σχολείου «αυτού» (και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα...), πώς θα καλύψουμε τα παιδιά «μας» από την κατακραυγή και τις ευθύνες και τη δική μας ολιγωρία έναντι των αυτονόητων καθηκόντων και ευθυνών ως γονέων ή «οικογενειακού περιβάλλοντος»!

Από τηλεοράσεως, με τη συμπαρομαρτούσα «αυθεντία» και «κύρος», στηλιτεύουμε και κατακρίνουμε τις συμπεριφορές των «άλλων», αλλά θεωρούμε αυτονόητο «καθήκον» δικό μας (μετρούμενο στους δείκτες της... AGB!) να διαπράττουμε κατά τη λειτουργία αυτού του «καθήκοντος» μύρια όσα αισχρά, ολέθρια και υπομονευτικά της αξιοπρέπειας, εν ονόματι της ανάδειξης των ελλείψεων και της ανευθυνότητας των «άλλων»! Μας νοιάζει και μας «κόφτει» να στήσουμε στον τοίχο (ως αντιπολίτευση, ως ΜΜΕ, ως «πρώην υπουργοί» καθ' ύλην αρμόδιοι...) τον «σημερινό» υπεύθυνο που δεν παίρνει μέτρα για την αντιμετώπιση των φαινομένων χουλιγκανισμού στα γήπεδα, μα δεν θυμόμαστε τι «εμείς» κάναμε όταν κατείχαμε υπεύθυνες θέσεις ούτε πώς σχολιάζαμε τα όποια σκληρά μέτρα ελήφθησαν κάποτε («εξαντλεί το κράτος την αυστηρότητά του σε ανηλίκους!») – και, πάντως, ούτε που μας περνάει από το μυαλό να πούμε το προφανές και το αυτονόητο, πως για τα χάλια μας, στα διάφορα επίπεδα, ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΣ! Γιατί, επιτέλους, η έρμη «κοινωνική συμπεριφορά» δεν είναι τίποτε περισσότερο από την άθροιση των επιμέρους «ατομικών συμπεριφορών» και αν έχουμε το χάλι που έχουμε ως κοινωνία, είναι γιατί έχουμε τα χάλια μας ως άτομα!

Για να ζητάς την παραίτηση ενός υπουργού, που έτσι κι αλλιώς έχει την πολιτική ευθύνη για τα όσα συμβαίνουν στο «μαγαζί» του, πρέπει και «εσύ» στην ανάλογη περίπτωση να έχεις επιδείξει τουλάχιστον την ίδια πολιτική ευθιξία – και όταν ως γονιός διαμαρτύρεσαι για το ότι «το κράτος» επιτρέπει να μεταδίδονται αυτά τα τηλεοπτικά σκουπίδια, σε ώρες που τα παιδιά παρακολουθούν το «κουτί», οφείλεις εσύ κατ' αρχήν να... ελέγχεις τα «βιντεογκέιμ» που επιτρέπεις να βλέπει το παιδί σου, τις ταινίες που νοικιάζει από το γειτονικό βιντεοκλάμπ!

Οταν ως σχολιαστής κατακρίνεις τη «ματσαραγκιά» της «σημερινής» κυβέρνησης να στηρίξει παράνομα (έστω και αν τυπικά... τηρήθηκαν οι στοιχειώδεις «διαδικασίες»!) μια χρεοκοπημένη ποδοσφαιρική ομάδα για να μπορέσει να παίξει σε κάποια διοργάνωση, καλά θα κάνεις να... ανατρέξεις στο αν και πώς σχολίασες την πανομοιότυπη συμπεριφορά της «προηγούμενης» κυβέρνησης, που αφορούσε τη «δική» σου ομάδα – και πάντως να 'χεις το θάρρος και την ευθύτητα να παραδεχθείς πως «έτσι κάνουν όλοι» οι κυβερνώντες, γιατί... έτσι θέλουμε εμείς να κάνουν, όταν

αυτές οι συμπεριφορές τους «βολεύουν» τα όποια δικά μας (αθλητικά, συνδικαλιστικά, τοπικιστικά κ.λπ.) συμφέροντα! Γιατί, όταν (πάντα!) «φταίνε οι... άλλοι!», αυτοί οι «άλλοι» είμαστε εμείς! «Εικόνα μας είσαι κοινωνία και μας μοιάζεις...», για να αντιστρέψουμε τον ποιητή!

Αντε, και καλό Σαββατοκύριακο!

(Πηγή: " Καθημερινή", Ανεμοδείκτης 10-6-2006)